

visió; de l'ajustament de comptes per un vot, ara penedit, que va ser donat als socialistes per por al recanvi, però sense convicció; etc.

Els sindicats allò que principalment busquen sense dir-ho, és, més que canvis en la política del Govern, demostrar –i sobretot demostrar-se a ells mateixos– que encara tenen una certa força social malgrat l'escassa taxa d'afiliació. La vaga general serà senzillament una mena de catarsi col·lectiva, una transgressió ritual, un carnaval –ho dic sense malícia– que, cap-

girant momentàniament l'ordre social, el reforçarà. La vaga general –si funciona– haurà estat més un exorcisme que un crit de protesta, més una rebequeria que no pas un cop de porta de qui està impacient per emancipar-se.

El discurs sindical té més de reivindicació de privilegis en perill, ara com ara, que no pas de proposta avançada de futur. És més un discurs a la defensiva, nostàlgic, que no pas una aposta transformadora d'un ordre decididament injust. Tant és, perquè la vaga no serà una resposta a la

seva cantarella, al seu sermó. Els sindicats només en seran els organitzadors, però no els ministres de la litúrgia.

Molt em temo que la vaga general no pugui entendre's, doncs, com un crit de protesta, sinó com una demanda d'ordre: o no és cert que en unes noves eleccions, a Espanya ara guanyaria la dreta reaccionària, còmplice del desànim social general que l'afavoreix políticament?

...Per aquí m'han preguntat si els sindicats tenen futur, i per allà m'han respost que votaran l'Aznar. **Salvador Cardús**

Nicolás Redondo, el constructor

Segons Fabià Estapé, l'afer dels habitatges de la cooperativa PSV permet d'extreure algunes lliçons sobre l'actuació de l'executiu de Felipe González.

Finalment, el secretari general de la UGT ha donat la cara. S'ha explicat més malament que bé davant de l'important marejol que ha aixecat l'aixecada de camisa de més de 20.000 cooperativistes enlluernats per les possibilitats que oferiria una empresa constructora de la que era soci particip l'esmentat sindicat amb el seu no menys carismàtic Nicolás Redondo al davant. Un home que ho fa sovint, això de donar la cara per fer saber que l'ha errada. Ho va fer després, molts anys després, del mític congrés de Suresnes, un congrés del PSOE celebrat a la clandestinitat i per més seguretat als afores de París. Ha dit més d'una vegada el nostre amic constructor que a Suresnes no va votar per secretari general del partit Felipe González; ens diu que ho va fer a favor d'Isidoro, és a dir, del nom de clandestinitat del jove andalús i sevillà, professor ajudant de Dret de Treball i advocat laboralista que, amb la gran victòria electoral del 28 d'octubre de 1982, passaria a ocupar un lloc de treball que justifica mensualment: el de president del Govern.

Però és ja hora de tornar de llescar el pa del nostre home, de Nicolás Redondo, *el constructor*. Veiem, amb esperit cristià, el que va dir Redondo a la conferència de premsa que va encetar amb un somriure

Els habitatges promoguts per la UGT

	PSV	IGS	TOTAL
Habitatges acabats	1.084	219	1.303
Habitatges en construcció	1.503	213	1.746
Habitatges en construcció aturats	3.498	330	4.828
Habitatges adjudicats i no començats	3.714	28	3.742
Habitatges en projecte (sòl adquirit)	2.534	1.570	4.104
TOTALS	12.333	2.360	14.693

FONT: IGS

mig figa mig flor: va dir que a la gestió d'IGS, de la cooperativa de vivendes, s'havien produït errors de gestió. Gran veritat, a fe de déu! Però Nicolás Redondo no va tenir prou amb aquest sensacional reconeixement. va afegir –espantin-se!– que d'aquest fet no havia sortit tacada, sinó malmesa, la imatge del sindicat, de la pobra UGT, sempre amb la llengua fora darrere de les més dinàmiques de CC OO– una imatge que els hi ben juro deixa molt que desitjar. Una imatge que molts, i em refereixo a militants –per exemple de la FETE– que es deleixen per l'arribada del mes d'abril, quan el nostre protagonista ha promès la retirada (per escriure les seves memòries?) a tasques menys propícies al fracàs. Un fracàs que des de l'angle estadístic persegueix aquest vell treballador basc, l'honradesa del qual està per sobre de qualsevol sospita.

Però en aquesta qüestió de les vivendes

i de les cooperatives hi ha almenys dues lliçons que cal no perdre de vista. En primer lloc, el Govern s'ha portat amb una sensibilitat que no es dona sempre que es produeixen fets semblants, i als Països Catalans se'n donen a grapat! Els governs ignoren les advertències sàvies del gran hisendista italià Luigi Einaudi, que després fou president de la República: recomanava sempre fredor i

un programa de visites a les zones afectades, primer del rei, si se'n tenia, després del ministre de l'Interior, i molt a les acaballes, del ministre d'Hisenda. La visita, ens deia Einaudi, no hauria de produir-se abans de transcorregudes dues setmanes del desastre. Aquí, en canvi, tot han estat presses. Després s'ha volgut donar carta de seguretat a les cooperatives –un model alternatiu al maleït model capitalista!– i en això no han vacil·lat els que porten les regnes dels nostres doblers: 9.200 milions de pessetes suposa la primera bestreta.

A mi em preocupa la subsistència dins els rengles del Govern socialista del criteri que el *melting pot* dona una garantia d'infalibilitat als gestors que no són *privados*. Mirin, ja està bé de tantes faldrnics. Mirem els problemes de front i tal vegada la peripècia trista de Nicolás Redondo, *el constructor*, no resulti tan cara a la societat.

Fabià Estapé